

Henseende er jeg ganske uenig med det ærede Medlem, thi vedtager man ikke Ændringsforslagene, er Loven ikke noget Fremskridt, og jeg agter ikke at stemme for den. — Der har under denne Forhandling været et Argument, der efter min Mening har spillet en lovlign stor Rolle, nemlig den stadige Henvisning til, hvorledes ærede Medlemmer have talt og stemt i Fortiden om denne Sag. Ved at høre den megen Tale herom, fik jeg Interesse for at undersøge dette. Det var ikke saa lille et Arbejde; men jeg kom til det mærkelige Resultat, at Bebrejdelsen for at have skiftet Standpunkt rammer ikke alene dem, som den er bleven rettet imod, særlig de moderate, men ogsaa dem, der arbejde for Forslaget. Ser man Argumentationen og Ændringsforslagene fra den Tid, da Forslaget først var fremme, vil man se, at det Standpunkt, som de moderate nu indtage, indtog den Gang Lovens nuværende Forsvarere, og omvendt. Det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) sagde selv, at han var Stiffader til Forslaget. (J. C. Christensen: Nej!) Ja, han gik da ind paa at blive kaldt Stiffader — og jeg vil saa sige, at han efter min Formening har været en meget daarlig Stiffader for det. Der er sikkert ikke saa faa Medlemmer, der leve i en lykkelig Uvidenhed om, hvad egentlig afdøde Berg mente med det Forslag, han kom med, og hvori Forskellen da bestod mellem de to Partier. Jeg skal derfor forsøge at forklare den. (Afbrydelse). Der er nogen, der siger, at de godt kende det. Det kan godt være, at enkelte gøre det; men det er vistnok ikke ret mange. Regeringen kom den Gang med et Forslag, der netop gik ud paa en Ansvarlighedslovgivning; det tog nogle flere Erhverv med, men det var i Hovedsagen en Ansvarlighedslovgivning. Forskellen mellem dette Forslag og det Forslag, som Berg stillede efter Samarbejde med det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Bråmsen), som ikke den Gang var Medlem af Rigsdagen, var den, at det sidste Forslag ved Siden af Ansvarlighedslovgivningen tillige havde en virkelig Ulykkesforsikring. Hovedforskellen var ikke, om man tog flere eller færre ind under denne Lov. Afdøde Berg sagde: Vi ville have en Lovgivning, hvorved alle forsikres; vi skelne imidlertid mellem mere eller mindre farlige Erhverv, for saa vidt som vi sige, at de farlige Erhverv skulle selv betale, medens Samfundet betaler Forsikringen for de andre. Dette var Bergs Standpunkt, og det tror jeg ikke, man er saa

ganske klar over. Det blev naturligvis nok fremhævet af det ærede Medlem fra Ringkøbing, idet han sagde, at der var gjort Skel i Bergs Forslag mellem den Del, der handlede om den egentlige Ulykkesforsikring, og den Del, der var Ansvarlighedslovgivning; men jeg tror, at det ærede Medlem ved at gøre dette Skel saaledes fuldstændig har lemlæstet Bergs Forslag. Det fremgaar netop af Bergs Argumentation, at Hovedskellet for ham ikke var, om man tog flere eller færre med. Han vilde have alle med, og hvor den paagældende Arbejdsgiver ikke kunde betale, burde Samfundet gøre det. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere et Par Paragraffer af det Ændringsforslag, som var stillet af Berg i Samlingen 1891, og som efter hans eget Udsagn var udarbejdet af ham sammen med det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds. Man skulde jo synes, at det netop var Grundlaget for det, som Flertallet her stiller frem og ønsker gennemført uden Forandringer. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse de to første Paragraffer . . .

Formanden (Sofus Høgsbro): Hvis de ikke ere for lange.

Leth-Espensen: De ere ikke meget lange. Det hedder der i § 1: „Enhver her i Riget bosat Person, som ernærer sig af legemligt Arbejde imod Løn, samt enhver med fornævnteigestillet her i Landet forsørgelsesberettiget Person, som, uden selv at være Arbejdsgiver, ernærer sig ved legemligt Arbejde for egen Regning, har, naar han (eller hun) ved et Ulykkestilfælde — til Lands eller til Vands — kommer saaledes til Skade, at Arbejdsevnen midlertidig eller vedvarende derved forringes, Krav paa Forsørgelse paa den Maade og i det Omfang, som denne Lov fastsætter, forudsat at Skaden ikke er foranlediget af ham selv med Forsæt eller ved egen særdeles grov Skødesløshed eller under Udøvelsen af en ulovlig Handling.

Paa samme Maade og under samme Betingelser have de Personer Forsørgelseskrav, som helt eller for nogen Del forsørgedes af en som Følge af et saadant Ulykkestilfælde omkommen Arbejder“. Det var § 1, der altsaa siger, at alle skulle have Ret til at faa Erstatning i Tilfælde af, at der sker en Ulykke. I § 2 bestemmes det, hvorledes Byrderne skulle fordeles, og *deri* var efter min Mening den væsentligste Forskel mellem de